

ODZYSKAJ VAT OD PALIWA DO SAMOCHODÓW FIRMOWYCH

Wydany w dniu 22 grudnia 2008 r. wyrok Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie Magoora sp. z o.o. przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej w Krakowie (sygn. C-414/07) umożliwił polskim przedsiębiorcom dochodzenie zwrotu podatku VAT od nabycia samochodów wykorzystywanych dla celów prowadzenia działalności gospodarczej (lub od rat leasingowych), jak też od paliwa do tych samochodów. ETS uznał, że wprowadzenie przez polskiego ustawodawcę po dniu 1 maja 2004 r. przepisów ograniczających w jeszcze większym zakresie możliwość odliczenia VAT od nabycia samochodów firmowych i od paliwa do tych samochodów stanowi naruszenie prawa wspólnotowego.

Sporne jest, czy wydane przez ETS orzeczenie pozwala na odliczenie podatku VAT od nabycia wszystkich samochodów używanych dla celów działalności gospodarczej i od zakupu paliwa do tych samochodów, czy tylko od tych samochodów, które uzyskały homologację ciężarową. Naszym zdaniem, na podstawie wydanego wyroku ETS można żądać zwrotu podatku VAT naliczonego od samochodów posiadających homologację ciężarową (i od paliwa do tych samochodów), w stosunku do których podatnik utracił po dniu 1 maja 2004 r. prawo do odliczenia podatku naliczonego (chodzi tu o tzw. samochody z kratką lub spełniające tzw. wzór Lisaka). Co więcej, podatnicy, którzy używają takich samochodów, mogą na bieżąco odliczać podatek VAT od paliwa zakupionego do tych samochodów.

W celu uzyskania zwrotu podatku VAT należy złożyć korektę deklaracji podatku VAT za dany okres wraz z uzasadnieniem przyczyn

korekty oraz wnioskiem o zwrot nadpłaty. Termin na złożenie korekty deklaracji VAT za okres od 1 maja do 31 grudnia 2004 r. już upłynął z końcem 2008 r. Nadal pozostaje jednak możliwość skorygowania rozliczeń dotyczących podatku VAT za poszczególne okresy rozliczeniowe, począwszy od dnia 1 stycznia 2005 r.

W celu uzyskania dodatkowych informacji na ten temat prosimy o kontakt z Aleksandrą Faderewską (aleksandra.faderewska@laszczuk.pl).

STRAŻAK W ZAKŁADZIE PRACY

W dniu 18 stycznia 2009 r. weszły w życie nowe przepisy Kodeksu pracy nakładające na pracodawców dodatkowe obowiązki między innymi w zakresie ochrony przeciwpożarowej.

Podstawowym nowym obowiązkiem pracodawcy związanym z ochroną przeciwpożarową jest wyznaczenie pracownika odpowiedzialnego za wykonywanie czynności z zakresu ochrony przeciwpożarowej i ewakuację pracowników. Pracownik ten powinien mieć co najmniej średnie wykształcenie. Ponadto powinien on ukończyć szkolenie dla inspektorów ochrony przeciwpożarowej. Takie szkolenia prowadzone są przez szkoły służby pożarniczej Państwowej Straży Pożarnej oraz ośrodki szkolenia w wojewódzkich komendach Państwowej Straży Pożarnej. Koszt szkolenia dla jednego pracownika wynosi obecnie około 1.250 zł. Szkolenia nie muszą odbywać pracownicy, którzy posiadają tytuł zawodowego technika pożarnictwa.

Obowiązek wyznaczenia pracownika odpowiedzialnego za wykonywanie czynności z zakresu ochrony przeciwpożarowej i ewakuację pracowników dotyczy wszystkich pracodawców niezależnie od liczby zatrudnionych pracowników.

Wyznaczenie pracownika odpowiedzialnego za ochronę przeciwpożarową może być przedmiotem kontroli Państwowej Inspekcji Pracy. W przypadku niewyznaczenia takiej osoby inspekcja może nałożyć na pracodawcę grzywnę w wysokości od 1.000 do 30.000 zł. Według komunikatu Państwowej Inspekcji Pracy czynności kontrolne w zakresie spełnienia opisanego obowiązku będą podejmowane przez inspektorów Państwowej Inspekcji Pracy nie wcześniej niż od początku lutego 2009 r. Inspekcja uznała bowiem, że ustawodawca wyznaczył pracodawcom zbyt krótki okres na spełnienie wymogów przewidzianych nowymi przepisami.

Przepis zobowiązujący pracodawców do wyznaczenia pracownika odpowiedzialnego za ochronę przeciwpożarową wzbudził wiele kontrowersji. Kontrowersje te dotyczą między innymi objęcia wskazanym obowiązkiem nawet tych pracodawców, którzy zatrudniają tylko jednego pracownika. Z uwagi na sygnały od pracodawców o licznych wątpliwościach związanych ze stosowaniem nowych przepisów, Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej podjęło już prace nad kolejnymi zmianami do Kodeksu pracy mającymi na celu m.in. modyfikację opisanego obowiązku.

W celu uzyskania dodatkowych informacji na ten temat prosimy o kontakt z Michałem Chodkowskim (michal.chodkowski@laszczuk.pl).

KRES ZASADY WALUTOWOŚCI

W dniu 24 stycznia 2009 r. weszła w życie nowelizacja Kodeksu cywilnego oraz ustawy Prawo dewizowe znosząca zasadę walutowości. Zgodnie z obowiązującymi do niedawna przepisami wszelkie zobowiązania pieniężne na terytorium Polski mogły być wyrażane tylko w pieniądzu polskim (z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie).

Począwszy od dnia wejścia w życie wskazanych zmian dopuszczalne jest ustalanie i spełnianie na terytorium Polski świadczeń w walutach obcych, także między rezydentami prowadzącymi działalność gospodarczą, bez konieczności uzyskania zezwolenia dewizowego na takie czynności.

Obecnie w umowie pomiędzy polskimi przedsiębiorcami można już określać zobowiązania pieniężne w walutach obcych. Należy jednak zwrócić uwagę na nową treść art. 358 Kodeksu cywilnego. Przepis ten odróżnia i reguluje dwie kwestie: określenie wysokości świadczenia w walucie obcej (np. wynagrodzenia) oraz określenie sposobu zapłaty tego świadczenia.

Jeżeli przedsiębiorca chce otrzymać wynagrodzenie wyłącznie w walucie obcej, w umowie należy nie tylko określić kwotę wynagrodzenia w obcej walucie, ale też zastrzec, że zapłata wynagrodzenia może nastąpić wyłącznie w tej walucie. Jeżeli takiego zastrzeżenia nie będzie, dłużnik, mimo określenia wynagrodzenia w walucie obcej, będzie mógł spełnić świadczenie (tj. zapłacić wynagrodzenie) w walucie polskiej. Możliwość spełnienia świadczenia w walucie polskiej jest ponadto wyłączona w przypadku, gdy ustawa lub orzeczenie sądowne będące źródłem zobowiązania zastrzega spełnienie świadczenia w walucie obcej.

Co do zasady wysokość świadczenia określonego w walucie obcej, a które zostanie spełnione w walucie polskiej, należy ustalać według średniego kursu ogłaszanego przez NBP z dnia wymagalności roszczenia, chyba że ustawa, orzeczenie sądowne lub czynność prawna stanowią inaczej.

W celu uzyskania dodatkowych informacji na ten temat prosimy o kontakt z Aleksandrą Faderewską (aleksandra.faderewska@laszczuk.pl).